

Серію «Гостросюжетна проза» засновано 2023 року

RUTH WARE
THE IT GIRL

Copyright © 2022 by Ruth Ware

Cover design based on a design by Alan Dingman

This book is a work of fiction. Any references to historical events, real people, or real places are used fictitiously. Other names, characters, places, and events are products of the author's imagination, and any resemblance to actual events or places or persons, living or dead, is entirely coincidental.

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever.

Переклала з англійської Катерина Сайко

Художнє оформлення Максима Хом'яка

Веа, Рут.

В26 Та дівчина : роман / Рут Веа; пер. з англ. Катерина Сайко. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024. — 480 с. — (Серія «Гостросюжетна проза»).

ISBN 978-617-8373-58-0.

ISBN 978-617-8280-28-4 (серія).

Ейпріл Кларк-Клівден — перша, кого Ганна Джонс зустріла в Оксфорді. Ця життєрадісна, яскрава, часом уїдлива, але так чи інак «та сама» дівчина швидко затягнула Ганну на свою сьайну орбіту. Уже в першому семестрі сусідки-нерозливовода насолоджувались товариством вірних друзів — Вілла, Г'ю, Раяна та Емілі. А наприкінці другого Ейпріл померла.

Тепер, через десять років, коли Ганна та Вілл чекають на першу дитину, звинувачений у вбивстві Ейпріл чоловік, колишній черговий Оксфорду Джон Невілл, помирає у в'язниці. Спершу Ганна відчуває полегшення: нарешті можна залишити минуле позаду. Та вже скоро все змінюється: в її життя вривається молодий журналіст і надає нові докази невинуватості Невілла. Зустрічаючись зі старими друзями й дедалі глибше занурюючись у таємницю вбивства Ейпріл, Ганна усвідомлює: люди, яких вона, здавалося б, добре знала, мають що приховувати... І хтось із них — убивця.

УДК 821.161.106-32-93=161.2

ISBN 978-617-8373-58-0

ISBN 978-617-8280-28-4 (серія)

ISBN 978-1-9821-5526-1 (англ.)

© Сайко К. О., пер. з англ., 2024

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

ДО

Згодом у її спогадах виринатимуть лише двері. «Вони були відчинені, — повторювала вона поліції, — я мала б зрозуміти: щось не так».

Вона пригадувала кожнісінький крок свого повернення з бару. Пам'ятала хрускіт ріні під ногами в Старому дворику, як пройшла крізь Червеллську арку й, попри заборону, попростувала темрявою Фелловзького саду, легко ступаючи по вологому від роси газону. В Оксфорді таблички «По траві не ходити» були ні до чого. Викладачі застерегли собі право на газони ще понад двісті років тому, а студенти жодних нагадувань не потребували.

Далі вона минула будинок голови коледжу й пішла до-ріжкою, яка огинала Новий дворик (насправді йому майже чотириста років, однак він на сотню років молодший від Старого).

Потім були сьомі сходи. Чотири марші потертих кам'яних східців — і вона піднялася нагору. Вони з Ейпріл жили ліворуч від сходового майданчика, навпроти доктора Маерса.

Його двері були замкнені, як і завжди. Однак другі двері — їхні — були прочинені. Такий її останній спогад. Вона мала б зрозуміти: щось не так.

Проте нічого не запідозрила.

Про подальші події дізналася з розповідей інших. Про те, як кричала. І як Г'ю біг за нею, перестрибуючи по дві сходинки. А вже на світлинах, котрі їй показали згодом, побачила неприємну Ейпріл: вона розпростерлася на килимку біля каміна мало не в театральній позі.

Сама ж вона нічого не пам'ятала. Її мозок заблокував ті події, вимкнувся, наче стався збій в оперативній пам'яті — *файл пошкоджено*. І жодні наполегливі допити поліціантів не відновили спогадів про ту мить.

Лише іноді посеред ночі вона, прокинувшись, чітко бачила перед очима картинку. То була не така зерниста пляроїдна знімка з ретельно проставленими номерками й різким прожекторним світлом, що їх тоді зробив поліцейний фотограф. На цій картинці світло тьмяне, а щоки Ейпріл ще жевріють останнім подихом життя. Вона бачить, як біжить через спільну вітальню, шпортається об килимок і падає навколішки поряд із тілом, а потім чує крики.

Вона ніяк не збагне, що ж бачить: справжній спогад чи нічний кошмар. А може, це сон переплівся з реальністю.

Хай якою є правда, та Ейпріл більше немає.

ПІСЛЯ

— Сімнадцять фунтів і дев'яносто вісім пенсів, — мовила Ганна жінці, що стояла перед нею. Та неуважно кивнула й поклала свою кредитку на прилавок. — Безконтактна оплата?

Жінка не відповіла, бо тієї миті вмовляла свою чотирирічну дитину припинити гратися гумками серед канцтоварів, та коли Ганна повторила запитання, озвалася:

— Так-так, звісно.

Ганна піднесла картку до терміналу і, коли той запищав, поклала книжки разом із чеком на прилавок. «Груффало», «Ще одне дитя» і «Будиночок у моїй матусі». Цікаво, на кого вони чекають: на братика чи сестричку? Вона перехопила погляд дівчинки, що гралася з канцелярським приладдям, і по-змовницьки усміхнулася їй. Дівчинка спершу завмерла, а тоді усміхнулася у відповідь. Ганні кортіло запитати, як звати малу, але вона стрималася, бо це вже занадто.

Натомість знову звернулася до клієнтки.

— Пакет потрібен? У нас ще є отакі милі торбинки по два фунти. — Вона вказала на стос полотняних сумок за прилавком. На кожній красувався логотип з назвою книгарні — хиткий стосик книжок, що утворював слово «Небилиці».

— Ні, дякую, — коротко відказала жінка. Вона запхала книжки до сумки, схопила доньку за руку й повела її з крам-

ниці. Гумка-пінгвін упала додолу. — Припини, — кинула жінка, коли вони виходили крізь вікторіанські скляні двері, розбурхавши дзвіночок, що висів угорі. — Досить мені вже твоїх витівок на сьогодні.

Вони поволі віддалялися: мати тягнула дівчинку за собою, а та розплакалася. Проводжаючи їх поглядом, Ганна приклала руку до свого живота. Його форма заспокоювала — тверда, кругла й незвична, наче вона проковтнула футбольного м'яча.

У літературі для майбутніх батьків часто вдаються до метафор із їжею. Арахіс. Слива. Лимон. «Це нагадує мені книжку «Дуже голодна гусениця», тільки для майбутніх батьків», — загадково мовив Вілл, прочитавши розділ про перший триместр. Цього тижня її дитина завбільшки з манго, якщо вона нічого не наплутала. Чи, може, з гранат. На шістнадцятому тижні Вілл приніс їй у ліжко розрізане навпіл авокадо й ложку — своєрідний жартівливий подарунок, символ нового етапу. Ганна лише витріщилася на нього, відчуваючи ранкову нудоту, що мала б уже минути, та натомість клубком перекотилася в животі. А тоді відштовхнула тарілку й побігла до вбиральні.

«Вибач, — сказала Віллові, коли повернулася. — Ідея дуже мила, я просто...» Ганна не договорила. Навіть згадка про це викликала нудоту. Річ була не тільки в авокадо, маслянисту гладкість якого вона відчувала на язиці, а й у чомусь іншому — значно глибшому, що сиділо десь на інстинктивному рівні. Думка про поїдання власної дитини.

— Кави?

Голос Робін повернув її до реальності. Ганна обернулася до колеги, що стояла на іншому кінці прилавка.

— Прошу?

— Я спитала, чи ти будеш каву. Чи досі не п'єш?

— Та ні, уже п'ю, просто небагато, щоб не переборщити. Мені без кофеїну, якщо можна.

Робін кивнула і зникла в іншому кінці крамниці, у такій собі комірчині, яку називають «кімнатою для персоналу». Раптом Ганна відчула, що в кишені джинсів завібрував телефон.

Вона завжди вимикала звук на роботі. Кеті, власниця «Небилиць», — приємна людина, вона не забороняє заглядати в телефон, та все-таки він заважає, коли в книгарні відбуваються якісь заходи чи коли потрібно допомогти покупцям вибрати книжку.

Зараз у крамниці нікого не було, тож Ганна витягнула мобільний і глянула, хто телефонує.

То була її мати.

Ганна насупилася. Дивно. Її мама, Джилл, не телефонує абиколи, а тільки раз на тиждень, зазвичай у неділю зранку, коли вертається після купання в озері. Вона рідко набирає посеред тижня, а під час робочого дня й поготів.

Ганна прийняла виклик.

— Ганно, — різко почала мама, навіть не привітавшись, — ти можеш розмовляти?

— Я ж на роботі. Якщо прийде покупець, то бігтиму. Але поки що можу трохи поговорити. Щось сталося?

— Так. Тобто ні, я просто хотіла... — пробелькотіла мама й затихла.

Ганну поволі огортала тривога. Її раціональна, впевнена в собі мати завжди знала, що сказати. Що ж сталося?

— У тебе все гаразд? Ти ж... Ти ж не захворіла?

— Та ні! — відповіла мама й невимушено захихотіла, проте дивна напруга в її голосі так і не зникла. — Ні, про таке й не думай. Просто... Я так розумію, новин ти не бачила?

— Яких новин? Я цілий день на роботі.

— Новин про... Джона Невілла.

У Ганни похололо на душі.

Останні кілька тижнів напади нудоти майже не докучали. А тепер її знову рвучко занудило. Вона затисла рот і, важко дихаючи носом, вільною рукою вхопилася за прилавок, ніби він міг її втримати.

— Вибач, — стиха мовила мати. — Я не хотіла турбувати тебе на роботі. Просто мені щойно прийшло гугл-сповіщення. Розхвилювалась, що тобі ще хтось із Пеламу зателефонує чи журналісти з *Mail* прийдуть. І я подумала... — Ганна почувала, як вона ковтнула. — Я подумала, що буде краще, якщо ти дізнаєшся все від мене.

— Що дізнаюся? — Ганна зціпила зуби, намагаючись притлумити нудоту. У роті стало гірко, і вона ковтнула. — То що саме я маю дізнатися від тебе?

— Що він помер.

— А-а-а, — Ганну охопило дивне відчуття: спершу вплив полегшення, а за мить порожнеча. — Як?

— Серцевий напад, у в'язниці. — Мама говорила лагідно, ніби намагалася пом'якшити своїм голосом цю разючу новину.

— А-а-а, — повторила Ганна.

Вона намацала за прилавком табуретку, на якій вони зазвичай сиділи, клеючи цінники на книжки, й опустилася на неї.

Потім поклала руку на живіт, ніби захищаючись від удару, який уже вразив її. Слів дібрати не могла. Тільки й могла повторювати одне й те саме: «А-а-а...»

— Усе нормально?

— Так, звісно. — Ганна чула свій голос приглушено, наче він долинав звіддаля. — А чому б і ні?

— Ну... — Вона відчувала, як мати ретельно добирає слова. — Це ж не жарти. Подія таки знакова, новий етап.

Новий етап. Саме ці слова щойно крутилися в голові Ганни, коли вона згадувала розмову з Віллом. Аж раптом, почувши їх знову, Ганна зрозуміла, що не витримує. Вона ледь стримувалася, щоб не розридатися і не втекти з магазину посеред зміни.

— Шкода, — пробурмотіла Ганна в слухавку. — Дуже шкода, мамо, але мені вже треба... — Вона гарячково вигадувала, що сказати. — Покупець прийшов, — пробубніла через силу й поклала слухавку.

Тиша порожньої крамниці обступила її зусібіч.